

Marcus 10: 35-45, Efeziërs 4: 32 - 5: 2 en 5: 6 - 17

Hans Baas

Aan de hand van de brief hebben we goudklompjes gezocht en inzichten gevonden van die onnaspeurlijke rijkdom. Mogen we sterk staan in het weten dat de kloof is gedicht. Zoeken naar de balans tussen *hemel-mens* en *aarde-mens*.

Hebben we het afscheid van de machten gevierd: Waarin Paulus bidt voor de volgelingen van Jezus, die stand moeten houden in een cultuur die het tegenovergestelde voorstaat van het Evangelie. Hij bidt dat hun wortels mogen groeien. Tegelijkertijd viert hij het afscheid van de machten, omdat Christus' verlossing en liefde een krachtige interventie zijn die de wereld op zijn kop zet. Ook vandaag roepen deze woorden ons op om te groeien in de diepte en te vieren wat er deels al is en deels nog komen gaat.

Vandaag willen we verder lezen en nadenken over het 5e hoofdstuk uit de brief.

Het gaat over samen leven in het licht van zijn bevrijding

*****

Ik wil met u terug gaan naar begin september, Jacquélien en ik waren toen op vakantie op Lesbos. Iedereen kent dat mooie Griekse eiland maar vaak met een kleine kanttekening. Dat is toch dat eiland met 'al die' asielzoekers?!?

Wij reden langs het opvang kamp Moria en terwijl we daar reden was op de radio een lied, toeval?

Freedom *"I wanna be free and I won't stop until I find that freedom"*

Zo'n lied krijg dan ineens geldingsdrang, lading, waar draait het om... Ik kan alleen maar vanuit onze werkelijkheid en realiteit preken en nadenken zo heb ik ook naar de teksten van vandaag gekeken...

1 Wordt dan, als kinderen van zijn liefde, na-doeners van God, 2 en wandelt in liefde,

10 Zoek uit wat de Heer graag wil dat je doet. 11 Doe niet mee met de slechte dingen van de duisternis. Breng ze liever aan het licht. 12 want wat in het verborgene door hen geschiedt is te schandelijk om zelfs maar te zeggen; 13 maar *al wat door het licht wordt ontmaskerd, wordt openbaar,*

Ik denk dat de brief ons wijst op de ongekende mogelijkheid om kritisch te zijn naar de wereld om ons heen. Paulus schrijft aan Efeziërs dat ze in Christus zijn bevrijd van die alles bepalende cultus van Artemis/Diana, vandaaruit mogen ze leven in het bevrijdende licht van Christus. De godin Artemis die alles bepaalde, je hele handel en wandel, al je relaties, is ontmaskerd.

We zijn een lichaam; een bouwwerk; een tempel; Gods huisgenoten, enzovoorts, enzovoorts, enzovoorts. En al die woorden gebruikt Paulus om hoorbaar te maken dat wij door Jezus Christus kinderen van God zijn geworden. Maar dat was toen denken we nu misschien wij hebben het nu toch goed en doen daar niet aan mee...

Ik vraag me dat af want, zijn wij ons bewust van de machten die ons binden en zo niet alles bepalen. Ons economisch winst denken, het militair-industriële complex wat het reilen en zeilen in de wereld bepaald. Hoe gewoon we bezit zijn gaan vinden waardoor we de stromen mensen die op zoek zijn naar een beter bestaan buiten zijn gaan sluiten. Durf ik kritisch te kijken naar mijn bezit, naar mijn politieke keuzes, naar onze inrichting van onze maatschappij?!?

Tijdens het voorbereiden van de dienst en terwijl ik deze preek aan het schrijven ben zie en hoor op het nieuws dat in Amerika troepen naar de grens worden gestuurd om een invasie tegen te houden. En de dreiging bestaat uit ongewapende mensen die op zoek zijn naar bestaansrecht, een beetje welvaart.

Welke factoren bepalen wat er nu in de wereld gebeurt? Kijk ik naar de wereld om mij heen als een kind van God, ben ik een “na-doener” van Hem of een meeloper met de rest.

Maakt mijn bezit mij machteloos omdat ik teveel van *hebben* ben gaan houden, of leef ik met geopende handen die kunnen dienen en delen.

Wat er in de brief geschreven staat is niet alleen voor toen en daar... maar nog steeds ook voor ons geldig: In Christus zijn wij geen vreemdelingen meer of gasten maar door Hem zijn we huisgenoot geworden van God. Christus' verlossing en liefde is een krachtige interventie die de wereld op zijn kop zet. Ook vandaag roepen deze woorden ons nog steeds op om te groeien en te vieren wat er deels al is en deels nog komen gaat.

In het vervolg van de brief gaat het over onze relaties allemaal gezien vanuit dat perspectief. Ik mag mij relaties a.h.w. door Christus ogen bekijken. Niet vanuit de gebrokenheid maar **in Zijn licht de ander zien**.

Relaties tussen man en vrouw, vrouw en man, relaties tussen kinderen en vaders en moeders, allemaal wederkerig. Slaven en meesters worden op één lijn gezet in Christus zijn wij toch allemaal gelijk...

**9 Meesters, wees goed voor jullie slaven.
Bedreig hen niet. Want jullie dienen
dezelfde Heer in de hemel als zij, en voor
Hem zijn alle mensen gelijk.**

Het oude Efeze een ontwikkelde stad, zelf de sanitaire voorzieningen waren goed op orde met degelijke openbare latrines. (**Plaatje**) Slaven konden er zo onderdoor om alles wat de welvarende mensen aan behoeften achter laten op te ruimen.

Dan zit je toch minder lekker als je zojuist Paulus brief goed gelezen hebt...

En over omgaan met elkaar gaat het ook bij Marcus; en als iemand een vraag gaat stellen vind ik het altijd spannend. Een goede vraag stellen is moeilijker dan men denkt. Een vraag stel je aan een ander, maar hij komt wel bij jou vandaan. Jij stelt de vraag en die vraag vertelt heel veel over jou, de vragensteller. Zo ook deze vraag: Heer, als u in uw glorie heerst, mogen wij dan links en rechts van u zitten?

Denken zij dat Jezus de Romeinen gaat verdrijven, te beginnen uit Jeruzalem? En dat Hij het koningschap van David zal herstellen en dat zij wel minister van binnenlandse of buitenlandse zaken mogen worden? Stonden ze even te suffen toen Jezus het had over zijn aanstaande lijden en verworpen worden? Of waren ze toch wel wat spiritueler ingesteld dan wij nu denken en bedoelden ze eigenlijk te vragen: Heer, mogen we later bij u zitten, als we in de hemel komen? Een beetje vooraan, dicht bij u, dat lijkt ons wel mooi. Wij zijn toch de mensen van het eerste uur, wij zijn u toch op de voet gevolgd en wij hebben altijd geloofd en zijn trouw naar de kerk gegaan enzo, dus dat zou toch eigenlijk wel terecht zijn, als wij die plaatsen kregen?!

Jacobus en Johannes willen wel lang leven in de gloria, maar zij willen liever het kyrie overslaan. Het land van vuur en oven, het land van Babylon, de kommer en de pijn, de moeite en het verdriet, de lange zware weg van het leven, zoals zich dat voltrekt tussen geboorte en sterven, vol tragiek en

schuld, vol oneffenheden en schaamte, daar willen deze twee in één keer uit springen of overheen dansen en zo rechtstreeks de gloria in. Wel op het podium de gele trui aantrekken, maar niet de Tour rijden, daar lijkt hun vraag en wens een beetje op.

Johannes en Jacobus weten eigenlijk niet wat ze vragen. En als Jezus hun de ogen er voor begint te openen, dan houden ze nog stug vol, dat ze heus wel de drinkbeker kunnen drinken, die Jezus moet drinken. Ze deinzen nergens voor terug, in hun overmoed en doldrieste geloof. Kunnen jullie mij volgen? Ja, hoor...roepen ze in koor. Maar het is grotendeels grootspraak, want als puntje bij paaltje komt vluchten ze allemaal weg. Ze?

Dit is een goede plek om bij onszelf te rade te gaan. Wij zijn geen toeschouwers en meelopers, neem ik aan... Dus zijn wij het zelf, die nu de vraag levensgroot toegespeeld krijgen: Kunnen jullie Mij volgen en de beker drinken, die Ik drink?

Op een gegeven moment komt die beker bij ons langs... de beker van verdriet en gemis, de beker van wanhoop en verslagenheid, de beker van ons ongeloof en onze hebzucht, de beker van ziekte en verlatenheid, de beker van verbittering en koude, de beker van lijden en schuld,... kunnen wij die drinken? Ja, maar niet omdat we dat zo graag willen, niet omdat we het kunnen, maar het moet, het kan niet anders... zo is ons leven! leven in gebrokenheid...

Maar, Goddank, er is nóg een beker, die der dankzegging. Daarin komen eigenlijk al die bekers samen en terwijl we daar met lege handen staan, wordt die beker ons aangereikt... door Hem, die alles ten einde heeft volbracht... en Hij zegt: drinkt allen daaruit. Dit is mijn bloed, mijn leven, mijn liefde voor u. Doet dat zo dikwijls gij die drinkt – tot mijn gedachtenis!

En we staan op en gaan weer verder... verder, achter hem aan. En onderweg vertrouwt hij ons ook nog toe, dat we niet moeten streven naar grootheid en aanzien en willen heersen enzo... nee, wie onder u groot wil zijn, die moet dienaar zijn, dienaar, diaken van en voor iedereen.

De leerlingen staan daarover te bekvechten en te discussiëren Maar Jezus draaide zich toen om en zegt: Hé, jullie staan daar... let op: 'dienen' is een werkwoord. Dienen moet je doen! Jullie zijn eigenlijk allemaal diakenen, niet alleen in de kerk, maar juist ook in de wereld. Want daartoe zijn wij allen geroepen om elkaars dienaars te zijn. Elkaar van dienst te zijn! Wees, goed voor elkaar, vol compassie, medeleven en vergeving!...

De vraag is of we dat zo zien, zo kunnen en willen zien. Het is wel veelbetekenend, dat het hoofdstuk van Marcus eindigt met de genezing van een blinde, Bartimeüs is zijn naam. Ook toevallig, zouden we kunnen denken, maar ik denk dat het anders zit: Markus vertelt het juist hier, na alle misverstanden en gebrek aan inzicht. Jezus maakt Bartimeüs ziende en, zo lezen we dan, hij volgde hem op zijn weg.

Kortom, we kunnen Jezus alleen maar volgen, als hij ons ziende heeft gemaakt, als hij ons de ogen opent voor onze dwaasheden en ons de ogen opent voor zijn heilzame weg... Samen leven in zijn licht, in alle openbaarheid! Wie volgt en houdt het lied levend wat we gezongen hebben???

Door de wereld gaat een woord

1. Door de wereld gaat een woord
en het drijft de mensen voort:
„Breek uw tent op, ga op reis
naar het land dat Ik u wijs.”
refr: Here God wij zijn vervreemden
door te luisteren naar uw stem.
Breng ons saam met uw ontheemden
naar het nieuw Jeruzalem!

2. Door de wereld gaat een stoet,
die de ban brak van het bloed.
Die bij wat op aarde leeft
nu geen burgerrecht meer heeft.
3. Menigeen ging zelf op pad,
daar hij thuis geen vrede had.
Eeuwig heimwee spoort hem aan.
Laat ook hem het woord verstaan!
4. Door de wereld klinkt een lied
tegen angsten en verdriet.
Tegen onrecht, tegen dwang
richten pelgrims hun gezang.
5. Velen die de moed begaf
blijven staan of dwalen af,
hunk'rend naar hun oude land.
Reisgenoten, grijp hun hand!
6. Door de wereld gaat een woord
en het drijft de mensen voort:
„Breek uw tent op, ga op reis
naar het land dat Ik u wijs.“

Amen